

OKÓLNIK MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 30 kwietnia 1953 r.

w sprawie wydawania mięsa mniej wartościowego państwowym gospodarstwom rolnym.

W celu właściwego zużytkowania mięsa mniej wartościowego pochodzącego ze zwierząt będących w posiadaniu państwowych gospodarstw rolnych zarządza się, co następuje:

1. Mięso mniej wartościowe, pochodzące ze zwierząt będących w posiadaniu państwowych gospodarstw rolnych, należy wydawać tym gospodarstwom na ich żądanie. Odnosi się to również do mięsa uznanego pierwotnie za warunkowo zdatne, które następnie po poddaniu go jednemu z zabiegów unieszkodliwiających, przewidzianych w załączniku nr 16 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. z 1929 r. Nr 32, poz. 305 i z 1930 r. Nr 70, poz. 555), zostało uznane za mniej wartościowe w myśl przepisów § 51 tego rozporządzenia.

2. Jeżeli mięso warunkowo zdatne zostało zbadane poza rzeźnią, unieszkodliwienie go powinno być przeprowadzone na terenie gospodarstwa, do którego mięso to należy. W razie gdyby unieszkodliwienie na terenie danego gospodarstwa było połączone z dużymi trudnościami, to jeżeli mięso nie pochodzi ze zwierząt dotkniętych zaraźliwą chorobą ani podejrzanych o taką chorobę, lekarz weterynarii, który dokonał badania mięsa, może zezwolić na przeprowadzenie unieszkodliwienia w innym gospodarstwie tego samego zespołu państwowych gospodarstw rolnych.

3. Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego powinno być przeprowadzone w okresie zimowym nie później niż w ciągu 24 godzin, a w okresie letnim, w przypadku braku możliwości przechowywania mięsa w chłodni, nie później niż w ciągu 12 godzin od chwili zbada-

nia mięsa. Lekarz weterynarii, który dokonał badania, może zarządzić, aby unieszkodliwienie zostało przeprowadzone w terminie krótszym, jeżeli według jego opinii zachodzi niebezpieczeństwo zepsucia się mięsa.

4. Nadzór nad przeprowadzeniem zabiegu unieszkodliwiającego na terenie państwowego gospodarstwa rolnego wykonuje organ urzędowego badania właściwy dla obwodu, na terenie którego zabieg jest przeprowadzany.

5. Lekarz weterynarii, po uznaniu mięsa za warunkowo zdatne, ustala w porozumieniu z kierownikiem gospodarstwa rodzaj zabiegu unieszkodliwiającego, jak również termin i sposób jego przeprowadzenia, a gdy unieszkodliwienie nie może być przeprowadzone bezpośrednio po zbadaniu mięsa — także sposób przechowania mięsa (pod zamknięciem) do czasu jego unieszkodliwienia. Jednocześnie, jeżeli nadzór nad unieszkodliwieniem mięsa ma być dokonany przez inny organ urzędowego badania, lekarz weterynarii wręcza kierownikowi gospodarstwa, w celu doręczenia właściwemu organowi urzędowego badania, pismo zlecające dokonanie nadzoru nad przeprowadzeniem unieszkodliwienia, podając potrzebne informacje co do rodzaju mięsa, powodu uznania mięsa za warunkowo zdatne oraz miejsca, terminu i sposobu przeprowadzenia unieszkodliwienia mięsa.

6. Organ urzędowego badania, który otrzymał pismo wymienione w ust. 5, powinien udać się do wskazanego gospodarstwa i dopilnować, aby zabieg unieszkodliwiający został przeprowadzony w sposób określony przez lekarza weterynarii. O dokonaniu nadzoru organ urzędowego badania umieszcza odpowiednią notatkę w dzienniku urzędowego badania.

7. Za dokonanie nadzoru nad unieszkodliwianiem mięsa warunkowo zdatnego w państwowych gospodarstwach rolnych kierownik gospodarstwa uiszcza opłatę w wysokości równej opłacie za urzędowe badanie danego zwierzęcia.

8. O wydaniu mięsa mniej wartościowego należy umieścić odpowiednią adnotację w dzienniku urzędowego badania, podając w miarę możliwości wagę wydane-go mięsa.

9. Mięso mniej wartościowe, z uwagi na jego nietrwałość, powinno być zużytkowane w jak najrychlejszym terminie; organ weterynaryjny powinien uprzedzić o tym odbiorcę przy wydawaniu mięsa.

10. Za przechowywanie mięsa warunkowo zdatnego na terenie państwowego gospodarstwa rolnego oraz za właściwe zużytkowanie mięsa mniej wartościowego jest odpowiedzialny kierownik gospodarstwa.

Minister Rolnictwa: w z. M. Czaja